

после совершения преступления, и иных обстоятельств она может быть полноструктурной и неполноструктурной. Г. Г. Зуйков пишет: «В структуре способа совершения умышленных преступлений удается выделить систему действий, иногда и воздержания от них, либо совокупность тех и других, характеризующих поведение преступника во время подготовки, в момент преступления и сокрытия его следов» [4, с. 16]. При неполноструктурном способе один, а то и два из этих элементов (подготовка к совершению преступления либо сокрытие) могут отсутствовать. Основным элементом способа преступного загрязнения вод является сброс, то есть поступление вещества в сточных водах в водный объект. Наиболее распространенными способами загрязнения являются :

- ненадлежащая эксплуатация накопителей отходов (например, переполнение емкости, прорыв дамбы);
- аварии в промышленных системах канализации;
- нарушений целостности магистральных продуктопроводов;
- проведения работ в водоохраных зонах водных объектов.
- загрязнения вод нефтепродуктами при затоплении судна.

В заключении вышеизложенного, необходимо сделать вывод, что способ совершения преступления является ядром механизма преступления, под которым понимается сложная (многоэлементная) динамическая система, образуемая действиями субъектов преступления, направленными на достижение преступного результата, в отношении конкретного объекта посягательства, а также действиями потерпевшего и иных лиц, в том числе случайно оказавшихся на месте преступления.

ЛИТЕРАТУРА

1. Зуйков Г. Г. Исследование способов совершения преступлений и уклонения от ответственности как предпосылка повышения эффективности планирования расследования / Г. Г. Зуйков // Версии и планирование расследования : межвузовский сборник научных трудов [под ред. И. Ф. Герасимова, Л. Я. Драпкина]. – Свердловск : СЮИ, 1985, с. 95–96.
2. Герасимов И. Ф. Общие положения методики расследования преступлений / Криминалистика : учебник для вузов; [под ред. И. Ф. Герасимова, Л. Я. Драпкина]. – М. : Высш. шк., 2000. – С. 346–347.
3. Драпкин Л. Я. Некоторые вопросы процесса проверки следственных версий / Л. Я. Драпкин / Проблемы уголовного процесса и криминалистики. – Свердловск : СЮИ, 1973. – С. 143–153.
4. Зуйков Г. Г. Криминалистическое учение о способе совершения преступления / Г. Г. Зуйков // Социалистическая законность. – 1971. – № 11. – С. 16.

Т. О. Голоядова,
*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри конституційного права та державного управління
Інституту національного та міжнародного права,
Міжнародний гуманітарний університет*

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ ПІД ВПЛИВОМ СВІТОВОЇ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ

Багато сучасних дослідників відзначають той факт, що раніше і до теперішнього часу у світі все частіше почали виникати фінансово-економічні кризи. Так, за оцінками аналітиків, відтоді і до середини 1990-х років вони мали місце у 80 країнах [4, с. 17]. У наступні роки відбулися східноазійська фінансова криза 1997 р.,

європейська валютна криза 1992 р., мексиканська облігаційна криза 1994 р., російська криза 1998 р. (що поширилася і на сусідні країни, зокрема на Україну), фінансова криза в Аргентині 2002 р., глобальне охолодження економіки 2001–2002 рр. і, нарешті, найбільш глибока з усіх перелічених – глобальна фінансово-економічна криза, що розпочалася у США в 2007 р., перекинулася на Європу й охопила у 2008–2009 рр. всі інші країни світу. Такі частота і нерівномірність виникнення фінансових криз роблять їх принципово відмінними від описаних ученими циклічних коливань і нестабільності, притаманних нормальному розвитку світової фінансово-економічної системи [5, с. 19].

В Україні, за даними МВФ, цей показник складає 36,5 % ВВП, але при цьому слід враховувати одну важливу особливість: за відсутності достовірного обліку боргу сектору загального державного управління в нашій країні фахівці МВФ для міжнародних порівнянь використали борг центрального уряду. Реальний же показник боргу з урахуванням усіх рівнів державного управління (включаючи місцеві борги та борги фондів соціального страхування) є істотно більшим і вже перевищив середній рівень для країн з ринками, що формуються. І хоча в Україні поки що відсутні проблеми з виконанням боргових зобов'язань, будь-які несприятливі чинники зовнішнього чи внутрішнього характеру (загострення боргової кризи в ЄС, погіршення фінансового стану вітчизняних банків, некерована девальвація гривні, істотне збільшення дефіциту бюджету, трансформація умовних зобов'язань держави в прямий борг тощо) можуть значно погіршити платоспроможність України та підірвати її фінансову стабільність [3, с. 5–7].

В цілому світові тенденції фінансово-економічного розвитку є надзвичайно важливими для України, оскільки національна економіка нашої держави має удвічі вищий, ніж у середньому в світі, рівень залежності від світового господарства, що характеризується величиною зовнішньоекономічних потоків відносно ВВП.

Згідно Закону України «Про державний бюджет України на 2013 рік» від 06.12.2012 р. додатковий ресурс бюджету насамперед буде спрямований на вирішення ряду питань соціального характеру:

- підвищення пенсійного забезпечення – 18,7 млрд. гривень;
- виплату допомоги сім'ям з дітьми, малозабезпеченим сім'ям, інвалідам з дитинства і дітям-інвалідам та тимчасової допомоги дітям – 9,3 млрд. гривень;
- запровадження нових розмірів мінімальної заробітної плати, підвищення окладів працівникам бюджетних установ – 9,8 млрд. гривень.

В аспекті позитивних тенденцій розвитку економіки в бюджеті 2013 року враховано:

1. Зниження ставки податку на прибуток з 21 % до 19 %, а для суб'єктів індустрії програмної продукції – до 5 %, що зменшить податкове навантаження на платників податків та сприятиме детінізації економіки.

2. Надання державою податкової соціальної пільги, що зменшить податкове навантаження на платників податків, у сумі 5 млрд. гривень.

3. Податковий кредит з податку на доходи фізичних осіб в сумі 179,5 млн. гривень, що надасть можливість відшкодувати громадянам витрати на навчання у закладах освіти, частину сплачених відсотків за іпотечним кредитом та інші витрати, передбачені Податковим Кодексом.

4. За рахунок дій податкових пільг та преференцій у 2013 році суб'єкти господарювання отримають додатковий фінансовий ресурс у розмірі понад 70,4 млрд. гривень [1].

Кризові чинники можуть пливати на стан державних фінансів України за такими основними напрямками:

– збільшення потреби в бюджетних ресурсах для підтримки системоутворюючих суб'єктів економіки, фінансування програм антикризового управління економікою й підтримки вразливих верств населення;

– звуження потенціалу зовнішнього й внутрішнього ринків позикових капіталів, що ускладнюватиме залучення нових позик державою з метою рефінансування наявних боргів, та істотне підвищення вартості нових запозичень [2, с. 32].

В умовах тривалого нерозв'язання боргових проблем єврозони та тісної пов'язаності вітчизняної економіки з європейською оцінка вразливості державних фінансів та потенціалу стабілізаційної бюджетної політики в умовах України набуває особливої актуальності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про державний бюджет України на 2013 рік : Закон України від 06.12.2012 р. № 5515-VI
2. Артьомов Т. І. Методологічна анатомія глобальної фінансово-економічної кризи. Артьомов // Економічна теорія. – 2011. – № 2. – С. 16–33.
3. Богдан Т. П. Стабілізаційна бюджетно-податкова політика та особливості її застосування в Україні / Т. П. Богдан, І. В. Богдан // Фінанси України. – 2012. – № 7. – С. 3–16.
4. Бураковський І. В. Глобальна фінансова криза : уроки для світу та України / І. В. Бураковський, О. В. Плотніков. – Х. : Фоліо, 2009. – 304 с.
5. Сіденко В. Модифікація світової економіки під впливом новітніх факторів глобальної трансформаційної кризи / В. Сіденко // Економіка України. – 2012. – № 5. – С. 18–29.

*К. В. Громовенко,
заместитель директора Экономико-правового колледжа
Международного гуманитарного университета;
соискатель кафедры международного права и
международных отношений Национального университета
«Одесская юридическая академия»*

ОСТ-ИНДСКИЕ КОМПАНИИ КАК ПРООБРАЗ ЧАСТНЫХ ВОЕННЫХ И ОХРАННЫХ КОМПАНИЙ

С середины прошлого века возникла стойкая тенденция передачи части функций вооруженных сил и служб безопасности государств частным военным и охранным компаниям (ЧВОК). К их услугам все чаще обращаются коммерческие компании, межправительственные, региональные и неправительственные организации, причем и в первом, и втором случае речь идет о деятельности за пределами государства регистрации в условиях вооруженного конфликта, постконфликтного урегулирования, гуманитарных операций или близких к ним ситуациях, когда применяются нормы международного гуманитарного права [3, с. 176]. Привлечение ЧВОК к участию в вооруженных конфликтах отражает тенденции в реформировании организации вооруженных сил, и влечет потребность в изменении в классическом подходе к кругу законных участников вооруженных конфликтов.

Монопольные Ост-Индские компании возникли в Англии (1600–1874), Голландии (1602–1798), Франции (1664–1794), ряде других государств. Политика предоставления исключительных прав была частью формирования нового типа